

## Bemærkninger til forslaget

### Baggrund

Alle Folketingets partier – med undtagelse af Fremskridtspartiet, der stemte imod – vedtog i juni 1983 loven om realrenteafgift (lov om en realrenteafgift af visse pensionskapitaler m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 541 af 10. juli 1991).

Realrenteafgiften er blot et enkelt, og måske det mest alvorlige, af de senere års talrige anslag mod pensionsopsparingerne. Det er under de borgerlige regeringer blevet vanskeligere end nogen sinde tidligere for danskerne at sikre deres alderdom igennem pensionsopsparing.

Lovgivningen på pensionsbeskatningsområdet byggede i årene før statsminister Schlüters regeringsperiode på et ønske om at tilskynde fremtidens pensionister mest muligt til selv at foretage pensionsopsparing i de aktive år.

Således kunne de beløb, man indbetalte til en pensionsordning, fradrages i den skattepligtige indkomst uanset beløbets størrelse. Denne fradragsret er gennem årene blevet begrænset på forskellig måde. De opsparede midler investeres af forsikringsselskaber, pensionskasser, pengeinstitutter m.fl. i bl.a. værdipapirer. Tidligere var de herved opnåede kursavancer skattefrie. I december 1985 vedtog et folketingsflertal regler, der skal modvirke, at der opstår kursgevinster.

De beløb, der opspares i pensionsordningerne, afkaster ifølge sagens natur renteindtægter, der tidligere var skattefrie. I en årrække førte dette til en stabil og fornuftig tilvækst i den kapital, der var opsparret i pensionsordningerne, idet renteindtægterne var relativt høje i forhold til inflationen.

Dette benyttedes som argumentation for, at et flertal i 1983 vedtog loven om realrenteafgift, som trådte i kraft fra 1984. Realrenteafgiften omfatter bl.a. livsforsikringsselskaber, pensionskasser og pensionsfonde samt ATP-fonden, Lønmodtagernes Dyrtidsfond og Den Sociale Pensionsfond. Desuden omfatter realrenteafgiften pensionsopsparrings-, selvpensionerings- og indekskonti i pengeinstitutter.

Ved en lovændring har der fra 1987 været lagt et loft over afgiften. Men afgiften indbringer fortsat et meget betydeligt provenu. Alene i 1991 skønnedes af-

giften at tilføre staten en indtægt på 16 mia. kr., svarende til knap 7 pct. af statens samlede indtægter i form af skatter og afgifter. I 1992 forventes provenuet at udgøre omkring 18 mia. kr. Ifølge beregninger fra Baltica Børs, offentliggjort i januar 1992, skønnes provenuet i de kommende år at udvise yderligere stigning til omkring 18,5 mia. kr. årligt i årene 1993-95.

### Virningen for pensionssparere og forsikringsselskaber

Realrenteafgiften virker som en væsentlig udhuling af pensionsopsparingens værdi, der gør det betydelig mindre attraktivt for den enkelte borger at betrygge sin alderdom gennem opsparing i pensionsøjemed. Dette er i sig selv en overordentlig betænkelig skadevirkning, der yderligere forstærkes af den befolkningsmæssige udvikling, hvor gruppen af ældre borgere i de kommende år må forventes at ville udgøre en forholdsmæssigt stadig større del af befolkningen.

For forsikringsselskaberne, pensionskasser og de pengeinstitutter, der tilbyder pensionsopsparringsordninger, betyder realrenteafgiften vanskelige og uholdbare konkurrencebetingelser i forhold til udenlandske udbydere af pensionsordninger. Danske selskaber afskæres fra muligheden for at tilkæmpe sig markedsandele på det internationale forsikringsmarked og vil samtidig direkte eller indirekte komme til at mærke de ulige konkurrencebetingelser, i det omfang danske pensionsopparere nu eller i fremtiden måtte få mulighed for at vælge mellem at binde midler i enten en dansk eller en udenlandsk pensionsopsparing. Dette er et overordentlig uheldigt handicap for danske selskaber, set i lyset af de forretningsmæssige muligheder, der ellers er til stede for at fastholde nuværende og erobre nye markedsandele på det omfattende europæiske pensionsforsikringsmarked.

Den danske skattelovgivnings begrænsning i skattefradragsretten til alene at omfatte forsikringer, der er omfattet af dansk skattelovgivning og herunder af reglerne om realrenteafgift, vil derfor under alle omstændigheder vise sig skadelig, men naturligvis særlig i det omfang nuværende eller fremtidig EF-lovgivning eller afgørelser ved EF-Domstolen underkender